

Arrest

nr. 134 972 van 11 december 2014
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Venezolaanse nationaliteit te zijn, op 9 december 2014 heeft ingediend om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing tot teruggrijping van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 4 december 2014.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 9 december 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 10 december 2014 om 11.30 uur.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat G. KLAPWIJK, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. MORARU, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker arriveerde op 4 december 2014 met vlucht JAF304 op de luchthaven te Zaventem.

1.2. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging nam op 4 december 2014 de beslissing tot teruggrijping. Deze beslissing die verzoeker dezelfde dag werd ter kennis gebracht, is gemotiveerd als volgt:

“Op 04 december 2014 om 19.30 uur, aan de grensdoorlaatpost Brussel Nationaal werd door ondergetekende, [H.K.] Hoofdinspecteur de heer

naam [T.P.] voornaam [V.M.]

geboren op 21.01.1975 te Caracas geslacht (m/v) Mannelijk

die de volgende nationaliteit heeft Venezuela wonende te [....]

houder van het document paspoort nummer [...]

afgegeven te Caracas op : 10.09.2014

houder van het visum nr. [....] van het type [....] afgegeven door [....]

geldig van [....] tot [....]

voor een duur van [....] dagen, met het oog op : [....]

afkomstig uit Punta Cana met Jetairfly (JAF304) (het gebruikte transportmiddel vermelden en bijvoorbeeld het nummer van de vlucht), op de hoogte gebracht van het feit dat de toegang tot het grondgebied aan hem (haar) wordt geweigerd, krachtens artikel 3, eerste lid van de wet van 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, om de volgende reden(en) :

[...]

1 (E)

Is niet in het bezit van documenten die het doel van het voorgenomen verblijf en de verblijfsomstandigheden staven (art. 3, eerste lid, 3°)

Reden van de beslissing:

Het volgende document/de volgende document(en) kon(den) niet worden overgelegd:

Betrokkene verklaart voor toeristische doeleinden te reizen. Betrokkene is niet in het bezit van documentatie waaruit een gepland toeristisch verblijf noch in België noch in Barcelona blijkt (geen toeristische info, reisbrochures, stadsplannetjes of enige andere vorm van toeristische referentie). Hij kan geen uitleg geven waarom Barcelon[a] zijn eindbestemming is. Tevens is hij niet in bezit van een geldige hotelreservatie en heeft geen terugkeerticket naar Venezuela.”

Dit is de bestreden beslissing.

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Wat betreft de hoogdringendheid van de vordering betoogt verzoeker dat hij van zijn vrijheid werd beroofd en dat hij werd overgebracht naar het transitcentrum Caricole. Hij geeft aan dat de bestreden beslissing dus op korte termijn kan worden uitgevoerd. Verweerder bevestigt dit. Aangezien derhalve vaststaat dat verzoeker is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) en gelet op de bepalingen van artikel 39/82, § 4, tweede lid van de Vreemdelingenwet kan het imminent karakter van de tenuitvoerlegging van de bestreden teruggedrijvingsmaatregel worden aangenomen en is het hoogdringend karakter van de vordering, conform 43, § 1 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, voldoende aangetoond.

2.2. Verder moet worden opgemerkt dat, overeenkomstig artikel 39/82, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een bestuurshandeling kan worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

2.3.1. In een enig middel voert verzoeker de schending aan van het redelijkheidsbeginsel, van de artikelen 32, eerste lid, a en 34, tweede lid van de verordening nr. 810/2009 van het Europees Parlement en de Raad van 13 juli 2009 tot vaststelling van een gemeenschappelijke visumcode (hierna: de verordening nr. 810/2009) en van de artikelen 3, eerste lid, 3° en 62 van de Vreemdelingenwet.

Hij verschaft de volgende toelichting:

"Terwijl dat noch uit de bestreden beslissing noch uit het administratief dossier blijkt dat verwerende partij op redelijke wijze heeft kunnen beslissen dat "het doel en omstandigheden van het voorgenomen verblijf zijn onvoldoende aangetoond".

Dat het redelijkheidsbeginsel de Raad niet toelaat het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat, door de door het bestuurd geponeerde verhouding tussen de beslissing en feiten in werkelijkheid volkomen ontbreekt (A.MAST, J. DU JARDIN, J. VAN DELANOTTE en M. Van DAMME, Overzicht van het Belgisch administratief recht, Mechelen, Kluwer, 2006,60);

Dat op grond van het onderhoud dat de douanebeambte / grensinspectie had met verzoeker moet blijken dat verzoeker in het bezit was een hotelreservering;

Dat de kwestie van de annulering van de hotelreservering - ogenschijnlijk omwille van een nalatigheid bij het reisagentschap - op zich beteken[t] dat verzoeker geen reservering heeft gemaakt;

Dat deze sowieso kan worden hersteld middels nieuwe reservering wat inmiddels geschiedde; cfr. stuk 3) ;

Dat verzoeker over voldoende financiële middelen beschikt;

Dat deze elementen op zich reeds voldoende zicht bieden op het doel en omstandigheden van het voorgenomen verblijf zijn onvoldoende aangetoond;

Dat laatste element belangt eerder artikel 3, 4° Vr. W. (voorhanden zijn van voldoende middelen) dat hier echter niet werd opgeworpen of in vraag werd gesteld door verwerende partij;

Dat uit het gebruik van de woorden "zo nodig" in artikel 3,3° Vr. W, moet worden afgeleid dat dergelijke documenten alleen in welbepaalde omstandigheden kunnen worden gevraagd.

Dat hieruit volgt dat de overheid de feitelijke elementen dient aan te geven die haar ertoe hebben aangezet om aan een vreemdeling te vragen de documenten voor te leggen ter staving van het doel van de voorgenomen reis, het verblijf en dé verblijfsmogelijkheden (RvS, 21 juni 2001, nr. 96.788, [R]vS, 14 mei 2003, nr. 119.396);

Dat in casu verwerende partij heeft nagelaten deze feitelijke elementen nader aan te geven;

Dat verwerende partij in de bestreden beslissing verder nog geheel ten onrechte stelt dat er geen terugkeerbiljet zou zijn;

Dat dit trouwens gedurende een telefonisch onderhoud tussen raadsman van verzoeker en de heer [N.] van DVZ - Dienst Grensinspectie door laatste bevestigd dat er wel een terugkeerticket in het dossier was en dat dit eigenlijk geen probleem was en dat er dus geen risico op illegale immigratie leek te bestaan;

Dat de betreden beslissing dus manifest incorrecte meldingen bevat die niet overeenkomen met wat de grensinspectie heeft kunnen vaststell[en];

Dat niets garandeert dat de andere onderdelen van de motivering wel met de waarheid en gezegden van verzoeker overeenstemmen;

Dat het struikelblok voor de heer [N.] eerder de verklaring van verzoeker waren. Omtrent zijn kennis van Barcelona omdat verzoeker niet zou hebben geweten hoe de "Ramblas" te bereiken en waar de kathedraal "Sagrada Familia" zou liggen; etc....;

Dat dit uiterlijk louter subjectieve bedenkingen zijn die niet van aard zijn de toeristische intenties van verzoeker te ontkrachten;

Dat verwerende partij zodoende manifest het redelijkheidsbeginsel schendt;

Dat de bestreden beslissing verder niet op afdoende redenen is gemotiveerd;"

2.3.2.1. De Raad merkt op dat artikel 32, eerste lid, a van de verordening nr. 810/2009 bepaalt in welke gevallen een visum kan worden geweigerd aan een vreemdeling. De bestreden beslissing is evenwel geen beslissing waarbij verzoeker een visum wordt geweigerd, doch wel een beslissing tot terugdrijving, die wordt genomen op basis van de vaststelling dat hij niet voldoet aan één van de vereisten om toegang te krijgen tot het Belgische grondgebied. Een schending van artikel 32, eerste lid, a van de verordening nr. 810/2009 kan dan ook niet worden vastgesteld.

2.3.2.2. Artikel 34, tweede lid van de verordening nr. 810/2009 bepaalt dat een visum kan worden ingetrokken indien niet langer aan de afgiftevoorwaarden is voldaan. Aangezien de bestreden beslissing geen beslissing tot intrekking van een visum is en verzoeker niet uiteenzet waarom hij meent dat artikel 34, tweede lid van de verordening nr. 810/2009 werd geschonden, kan ook geen schending van voormelde bepaling worden vastgesteld.

2.3.2.3. Inzake de aangevoerde schending van artikel 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet moet worden geduid dat verweerder, op basis van deze bepaling, vermog om, behoudens de in een internationaal verdrag of in de wet bepaalde afwijkingen, een vreemdeling terug te drijven "wanneer hij,

zo nodig, geen documenten kan overleggen ter staving van het doel van het voorgenomen verblijf en de verblijfsomstandigheden”.

Wat betreft het betoog van verzoeker dat verweerder niet heeft aangegeven waarom hij “zo nodig” documenten diende aan te brengen om het doel van zijn reis en de voorgenomen verblijfsomstandigheden aan te tonen, kan het volstaan op te merken dat niet blijkt welk belang verzoeker heeft bij zijn kritiek, nu zijn raadsman ter terechtzitting aangeeft dat verzoeker de reden kent waarom hem werd gevraagd om voormelde stukken voor te leggen. Zijn raadsman wijst er immers op dat verzoeker vanuit de Dominicaanse Republiek naar België reisde en dat op vluchten uit dit land vaak personen zitten die onder valse voorwendsels of met het oog op het plegen van misdrijven naar België afreizen. Tevens moet worden geduoid dat artikel 5, eerste lid c van de verordening nr. 562/2006 van het Europees Parlement en de Raad van 15 maart 2006 tot vaststelling van een communautaire code betreffende de overschrijding van de grenzen door personen (hierna: de verordening 562/2006/EG) – een rechtsnorm die primeert op de nationale wet – een vreemdeling steeds het doel van zijn verblijf en de verblijfsomstandigheden moet kunnen staven. Artikel 5, eerste lid c van de verordening nr. 562/2006 voorziet niet dat een toegangsvoorwaarde inzake de binnenkomst in het Rijk slechts kan worden nagegaan indien voorafgaandelijk door de grensinspectiediensten kan worden verantwoord waarom zij wensen te verifiëren of aan alle vereisten om toegang te krijgen tot het grondgebied van de landen die gebonden zijn door deze verordening, is voldaan.

Voorts moet worden gesteld dat uit de aan de Raad voorgelegde stukken blijkt dat verzoeker niet in staat was om enig stuk voor te leggen ter staving van het doel van zijn verblijf en de verblijfsomstandigheden. Verzoeker weerlegt de vaststelling niet dat hij, bij een reis naar een ander continent, geen stadsplannen of toeristische informatie bij zich had en houdt onterecht voor dat verweerder de bestreden beslissing baseerde op “*subjectieve bedenkingen*”. Verzoeker weerlegt ook de vaststelling niet dat hij niet beschikte over een hotelreservatie door aan te geven dat hij, nadat de bestreden beslissing werd genomen, alsnog het nodige deed om een hotel te reserveren. De vaststelling dat verzoeker het doel van zijn verblijf en zijn verblijfsomstandigheden niet kon aantonen, volstaat om de bestreden beslissing te onderbouwen. Verzoekers grief omtrent het feit dat hij wel degelijk beschikt over een terugkeerticket – weze het naar De Dominicaanse Republiek en niet naar Venezuela – is dan ook niet van die aard dat kan worden gesteld dat verweerder artikel 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet heeft geschonden.

2.3.2.4. Daar de dienstige motieven in feite en in rechte in de bestreden beslissing kunnen worden gelezen kan ook niet worden besloten dat verweerder artikel 62 van de Vreemdelingenwet, dat voorziet dat administratieve beslissingen met redenen moeten worden omkleed, heeft geschonden.

2.3.2.5. Nu geen kennelijke wanverhouding werd aangetoond tussen de overwegingen die de bestreden beslissing onderbouwen en het dispositief van deze beslissing kan verzoeker evenmin worden gevolgd waar hij stelt dat het redelijkheidsbeginsel werd geschonden (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

Het enig middel is niet ernstig.

Er dient derhalve te worden vastgesteld dat geen ernstig middel, in de zin van artikel 39/82, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet, werd aangevoerd.

De vaststelling dat er niet voldaan is aan één van de in artikel 39/82, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet voorziene cumulatieve voorwaarden volstaat om de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid af te wijzen.

2.4. De Raad wijst er ten overvloede nog op dat verzoeker tevens in gebreke blijft om aan te tonen dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing hem een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen. Verzoeker beperkt er zich immers toe te betogen dat de bestreden beslissing hem verhindert om zijn vakantieplannen uit te voeren. Los van het feit dat hij zijn vakantieplannen niet aannemelijk maakt, dient te worden gesteld dat niet blijkt dat verzoeker eventuele vakantieplannen niet op een latere datum kan verwezenlijken. Deze vaststelling laat evenzeer toe de ingestelde vordering af te wijzen.

3. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, § 5, derde en vierde lid van de vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden onderzocht.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op elf december tweeduizend veertien door:

dhr. G. DE BOECK,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

G. DE BOECK